

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant – Anita Szczepanik

przy udziale oskarżyciela publicznego z KPP R. asp. M. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25.03.2021 r.

sprawy 1. E. B., syna R. i J. z domu U., urodzonego dnia (...) w P.

obwinionego o to, że: w dniu 10 sierpnia 2020 roku ok. godz. 07:30 w miejscowości G. gm. P. pow. P. woj. (...) na drodze (...) kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) jadąc od strony P. nie dostosował prędkości do warunków ruchu i nie zachował szczególnej ostrożności na łuku drogi o ograniczonej widoczności, w wyniku czego doszło do zderzenia podczas wykonywania manewru wymijania z pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) jadącym od strony D., w następstwie czego doszło do uszkodzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86§1 kw

2. D. K. syna Z. i H. z domu R., urodzonego dnia (...) w R.

obwinionego o to, że w dniu 10 sierpnia 2020 roku ok. godz. 07:30 w miejscowości G. gm. P. pow. P. woj. (...) na drodze (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) jadąc od strony D. nie dostosował prędkości do warunków ruchu i nie zachował szczególnej ostrożności na łuku drogi o ograniczonej widoczności, w wyniku czego doszło do zderzenia podczas wykonywania manewru wymijania z pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) jadącym od strony P., w następstwie czego doszło do uszkodzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86§1 kw

1. obwinionego E. B. uniewinnia od dokonania zarzucanego mu czynu;
2. obwinionego D. K. uniewinnia od dokonania zarzucanego mu czynu;
3. koszty postępowania przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

II W 706/20

UZASADNIENIE

Komendant Powiatowy Policji w P. złożył wniosek o ukaranie E. B. za to, że w dniu 10 sierpnia 2020 roku około godziny 7:30 w miejscowości G., gmina P., powiat (...), województwa (...) na drodze (...) kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) jadąc od strony P. nie dostosował prędkości do warunków ruchu i nie zachował szczególnej ostrożności na łuku drogi o ograniczonej widoczności, w wyniku czego doszło do zderzenia podczas wykonywania manewru wymijania z pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) jadącym od strony D., w następstwie czego doszło do

uszkodzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń.

Komendant Powiatowy Policji w P. złożył wniosek o ukaranie D. K. za to, że w dniu 10 sierpnia 2020 roku około godziny 7:30 w miejscowości G., gmina P., powiat (...), województwa (...) na drodze (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) jadąc od strony D. nie dostosował prędkości do warunków ruchu i nie zachował szczególnej ostrożności na łuku drogi o ograniczonej widoczności, w wyniku czego doszło do zderzenia podczas wykonywania manewru wymijania z pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) jadącym od strony P., w następstwie czego doszło do uszkodzenia pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń.

Po przeprowadzeniu rozprawy sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 10 sierpnia 2020 roku około godziny 7:30 nieoznakowany samochód policyjny O. (...) o nr rej. (...) kierowany przez funkcjonariusza policji E. B. jechał od strony P. w kierunku D. drogą (...) za pojazdem marki V. nagminnie naruszającym przepisy ruchu drogowego poprzez znaczne przekraczanie dozwolonej prędkości, co było dokumentowane nagraniem na kamerze znajdującej się w samochodzie policyjnym. Kiedy znajdowali się na wysokości miejscowości G., na łuku drogi nadjechał z naprzeciwka, od strony D. samochód marki V. (...) nr rej. (...) kierowany przez D. K. i w okolicach osi jezdni doszło do otarcia się lewych boków obu pojazdów i uszkodzeń karoserii poprzez zarysowanie powierzchni lakierniczej i niewielkie wgniecenia, ale na dużej powierzchni. Nie doszło do wyraźnego wjechania na przeciwległy pas ruchu przez żadnego z uczestników kolizji, ale można ustalić, kto z kierujących nieznacznie przekroczył lub najechał na oś jezdni. Obaj Kierujący byli trzeźwi.

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia obwinionych: E. B. – k. 231v, 232v w części poza określeniem wzajemnego usytuowania pojazdów w chwili zderzenia, D. K. – k. 232, 232v w części poza określeniem wzajemnego usytuowania pojazdów w chwili zderzenia, zeznania świadków: P. G. – k. 232, A. G. – k. 232-232v, ponieważ zeznania tych świadków we wskazanym wyżej zakresie są logiczne, konsekwentne i chociaż zakres ich wiedzy jest różny to nie ma w tym zakresie pomiędzy nimi żadnej sprzeczności. Ponadto sąd obdarzył wiarą znajdujące się w aktach sprawy dowody w postaci: protokołu badania stanu trzeźwości – k. 4-5, protokołu oględzin – k. 6-7, 11-12, dokumentacji fotograficznej – k. 13-17, 41-48, szkicu miejsca zdarzenia – k. 30, nagrań zdarzenia – k. 232v, 207, 208, 209, ponieważ dowody te zostały sporządzone przez osoby posiadające stosowne kompetencje i we właściwej formie, a żadna z zainteresowanych stron nie podważyła wiarygodności zgromadzonych w aktach sprawy i ujawnionych na rozprawie dowodów. Sąd uznał za nic nie wnoszące do sprawy zeznania świadków: Z. K. – k. 232v i K. C. – k. 232v, ponieważ świadkowie ci jedynie wiedzą, że doszło do kolizji, ale jej przebiegu nie znają w najmniejszym stopniu. Sąd obdarzył wiarą opinie biegłego ds. ruchu drogowego – k. 69-82, ponieważ została sporządzona przez osobę bezstronna i kompetentną, a jej treść jest zrozumiała i przekonująca i żadna z zainteresowanych stron nie podważyła jej rzetelności.

Obwiniony E. B. nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że to jadący z naprzeciwka przekroczył oś jezdni. Wyjaśnienia obwinionego w zakresie usytuowania pojazdów w chwili zderzenia nie znajdują potwierdzenia w zabezpieczonych dowodach, jak też zabezpieczone dowody im nie przeczą.

Obwiniony D. K. nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że to jadący z naprzeciwka przekroczył oś jezdni. Wyjaśnienia obwinionego w zakresie usytuowania pojazdów w chwili zderzenia nie znajdują potwierdzenia w zabezpieczonych dowodach, jak też zabezpieczone dowody im nie przeczą.

Wina obwinionego E. B. jak również D. K. budzi nie dające się usunąć wątpliwości, ponieważ żadna z obiektywnych i nie zainteresowanych rozstrzygnięciem osób nie widziała tego zdarzenia. Świadek P. G. usłyszał jedynie słowa „ale ściał”, ale jest to jedynie subiektywna relacja bezpośrednio zainteresowanego E. B., który mógł to powiedzieć widząc, że nie uniknie kolizji, odruchowo przerzucając winę. Jezdnia w miejscu kolizji jest bardzo wąska i wystarczy chwila nieuwagi, by przekroczyć oś jezdni lub przynajmniej na nią najechać. Z opinii biegłego wynika, że charakter uszkodzeń polegających na równoległym otarciu się boków pojazdów wskazuje, że do kolizji doszło bądź poprzez

najechanie przez obu kierujących na oś jezdni, bądź w wyniku nieznacznego przekroczenia tej osi przez jednego z kierujących, przy czym biegły stwierdza, że na podstawie zabezpieczonych dowodów nie można rozstrzygnąć, która z wersji jest prawdziwa i który z kierujących ewentualnie przekroczył oś jezdni. Sąd po kilkukrotnym i uważnym obejrzeniu nagrania z kolizji również nie był w stanie rozstrzygnąć powyższych wątpliwości. Wszystko działo się na tak krótkim odcinku i na tak małej szerokości jezdni, że kamery musiałyby być zamontowane przy kołach, żeby można z całą pewnością stwierdzić dokładne położenie pojazdów w chwili kolizji. Gdyby obaj kierujący najechali na oś jezdni, to wówczas obaj ponosiliby winę za zaistniałą kolizję, jak to wnioskował oskarżyciel publiczny, natomiast choćby minimalne przekroczenie osi jezdni przez jednego z kierujących przy bocznym otarciu oznaczałoby, że drugi tej osi nie przekroczył, więc winę ponosiłby tylko jeden, ale zgromadzone w sprawie dowody poddane wnikliwej analizie biegłego oraz sądu nie pozwalają rozstrzygnąć wątpliwości, gdzie dokładnie doszło do otarcia pojazdów w stosunku do osi jezdni i w takiej sytuacji nie dające się usunąć wątpliwości należało rozstrzygnąć na korzyść obu obwinionych wydając w stosunku do nich wyrok uniewinniający.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 118 § 2 k.p.s.w.